

защо царътъ се сърди на княза и не могатъ ли двамата да се помирятъ, както е било по-рано? Българскиятъ князь поискалъ прошка, но рускиятъ царъ не се съгласявалъ и му казвалъ да си излѣзне отъ България.

Срѣдната между княза и царя изплашила нѣкои българи, които зели да казватъ, че шомъ царътъ не ще княза, то и тѣ го не щатъ. Обаче, други българи, особено войниците, които сѣ очитѣ си видѣли, колко князътъ е храбъръ на бойното поле, не желаели да бжде махнатъ. Тѣ го обичали и били готови да го пазятъ.

Така българскиятъ народъ се раздѣлилъ на две партии: едни граждани били за княза, а други противъ него.

Недоволнитѣ офицери. Между българскитѣ офицери имало нѣколко, които не били доволни за нѣщо си отъ княза. Тѣ започнали да кроятъ планъ да го изпждятъ отъ България. Всичко тѣ кроили тайно. Единиятъ отъ офицеритѣ билъ помощникъ на болния воененъ министъръ, другиятъ билъ началникъ на военното училище и трети, на друга служба. Тѣ се нагласили да намѣрятъ на онѣзи офицери и войници, които били вѣрни на княза, работи извънъ града и ги пратили далечъ отъ София. Като останали сами, тѣ сѣ своитѣ приятели привикали въ града единъ полкъ и съ него заели караула по улицитѣ и всички важни мѣста. Презъ сжщата нощъ на 9 августъ 1896 г. началникътъ на военното училище майоръ Груевъ изважда една рота юнкери, па имъ казва: „юнкери, България се намира въ голѣма опасностъ. Нашиятъ князь се е скаралъ съ руския царъ и сега Бълга-